

[Bjørn Elmquist]

mulighed for at reparere på det, som hr. Leif Hermann var inde på.

Dernæst er der spørgsmålet om narkosagerne og deres nævningebehandling, og jeg må sige ligeud, at det er et forslag, som har været under diskussion i Venstres folketingsgruppe. Vi havde svære overvejelser med hensyn til, om vi kunne sige ja eller nej til det, men endte med at sige ja under understregning af, at vi ikke hermed ønsker at mindske lægmandsmedvirken i det danske retsvæsen. Vi synes, den direkte folkelige deltagelse har stor betydning for den folkelige retsbevidsthed og for de domme, som afsiges. Vi har hæftet os ved, at der nu kan blive tale om afprøvning af skyldsspørgsmålet i to omgange med lægmandsmedvirken, nemlig derved at det nu bliver domsmandssager, og at man i disse tilfælde kan prøve skyldsspørgsmålet to gange.

Vi hæfter os naturligvis også ved ministerens understregning i fremsættelsestalen, hvor det hedder:

»Hensigten er således ikke at svække lægdommeres indflydelse i retsplejen, men derimod at sikre, at kun egnede sager undergives nævningebehandling.«

Det er for os en ganske vigtig bemærkning og understregning i forbindelse med, at vi fra mit partis side så også kan støtte dette forslag.

I det hele må jeg sige, at en lang række af forslagene egner sig til videre behandling i Retsudvalget, hvor vi graver os ned i det, og dér vil vi deltage aktivt.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Selv om dette forslag formentlig er noget, vi skal arbejde ganske længe med, kunne jeg godt lide at vide, hvorpå hr. Bjørn Elmquist egentlig støtter sin tilslutning til den ganske alvorlige ankebegrænsning, der er ved at indføre en 10.000-kr.s-grænse i civile sager.

Så vidt jeg forstod hr. Bjørn Elmquist, drejer argumentationen sig om, at der er sket noget med beløbsstørrelser i dette land, og det er jo rigtigt – det kommer vi ikke uden om.

Nu har vi jo ikke haft beløbsstørrelser som ankebegrænsning i civile sager før, og derfor vil jeg gerne vide, hvad der er den egentlige begrundelse for, at man går med til nu at sætte en grænse på 10.000 kr. fra Venstres side. Kan hr. Bjørn Elmquist ikke acceptere det argument, at

det, at man, om jeg så må sige, har fået anlagt en sag, der ligger på 8.500 kr. eller 7.000 kr., kan være lige så afgørende for én med hensyn til at få den anket – og vel at mærke for den, dommen er gået imod? Men det er jo ikke vedkommen-de, der bestemmer; det er justitsministeren, der bestemmer, om sagen har en sådan karakter, at den skal kunne indbringes for landsretten.

Der er noget principielt væsentligt i, at man afskærer ankemulighed.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg forstod på hr. Bjørn Elmquist, at man har drøftet denne sag i Venstres gruppe, men det fremgik ikke rigtig klart, hvad konklusionerne blev – i hvert fald var det lidt uklart for mig – for det blev sagt, at man især havde drøftet spørgsmålet om afskaffelse af nævningesagsbehandlingen, og konklusionen var, at man efter at have vejet for og imod var nået frem til det resultat, at man gerne ville acceptere det, men at det ikke måtte være udtryk for en mindskelse af det læge element i retsplejen.

Hvordan kan man undgå det, hvis man afskaffer en tredjedel af landets nævningesager?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Først til hr. Leif Hermann. Der står jo i bemærkningerne til lovforslaget, at justitsministeren har denne adgang, og den formulering, som er givet i bemærkningerne, om, hvad der vil være afgørende for justitsministerens eventuelle tilladelse til at indbringe sagen til appel, får os til at mene, at der er de nødvendige retssikkerhedsmæssige garantier forbundet dermed, og at der dermed også er plads til at tillade anke af sager, som er af principiel betydning for den pågældende, selv om de måske ikke har den store økonomiske betydning. I de sager, som har stor økonomisk betydning for de pågældende, fordi de er det, man kan kalde småkårsfolk, vil justitsministeren være indstillet på at administrere sin dispensationsadgang således, at retsgarantierne bliver opfyldt.

Den tillid har vi til justitsministeren, og jeg er sikker på, at hvis det kan påvises, at han i sin bevilling og i sin administration ikke imødekommer disse krav, vil han blive kritiseret derfor og holdt til fadet.